

Naar Nødvendigheden for Skatteprocentens Forhøjelse eller Bibeholdelse — saadan kan man ogsaa stille det op — ligger klart for, sker ogsaa nok det, der er nødvendigt og ønskeligt, men det Forholds Ordning hører ikke absolut sammen med Skattelovene, og derfor synes jeg nok, vi kunne tage det med Ro, selv ved Skattelovens Behandling og endnu mere ved denne Sag. Jeg anbefaler saaledes Forslaget, der præsenterer sig med Titlen „Forslag til Lov om Foranstaltninger i Anledning af den ekstraordinære Arbejdsløshed“, til velvillig Behandling i et Udvalg, medens jeg henstiller Behandlingen af det andet Forslag til Udvalget. Jeg vil mene, at det vil være rigtigt, at de komme i Udvalg begge to. Altsaa, jeg anbefaler den sidste Sag paa Dagsordenen til velvillig Udvalgsbehandling og haaber, at den maa afføde et Resultat i en ikke alt for fjern Fremtid, medens det andet Forslag ikke kan paaregne Tingets Opmærksomhed.

J. Nielsen: Dette Arbejdsløsheds-spørgsmaal er jo svulmet op til at blive ikke alene et Samfundsspørgsmaal, men man kan godt sige et Verdensspørgsmaal, et Spørgsmaal, som man beskæftiger sig med hele Verden over, og som man søger at finde en Løsning paa. Jeg tror ogsaa, vi blive nødte til at se dette Spørgsmaal lige i Øjnene og tage det op til almindelig Drøftelse og undersøge, hvad det er, der er den egentlige Aarsag til det. Og det er dette, jeg har faaet Lyst til at gøre nogle Bemærkninger om. Af de statistiske Oplysninger, den ærede Ordfører for Forslagsstillerne nævnede, fremgik det, at Arbejdsløsheden ikke er periodisk eller indskrænket til visse Tider af Aaret, f. Eks. Vinteren, men at den er permanent hele Aaret rundt inden for de organiserede Fag. Dette viser, at man har faaet uddannet mere Arbejdskraft, flere fagdannede Folk, end der i Virkeligheden er Arbejde til. At det er et uheldigt Forhold i mange Retninger, siger sig selv. Det skaber ikke alene Nød og Næringsørg blandt Arbejderne selv, men hele dette store Spild af ubrugt Arbejdskraft er et stort økonomisk Tab for hele Samfundet, og det er dette, der skulde raades Bod paa. At have $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{5}$ af Landets Arbejdskraft gaaende ledig og arbejdsløs hele Aaret rundt er en Tilstand, som ikke kan blive ved.

Naar man nu vil spørge, om de Forslag, som her ere fremsatte, navnlig det første, tage Sigte paa at modarbejde eller forhindre eller i det hele raade Bod paa

denne Misère, tror jeg, man maa svare nej. De virke egentlig kun som en Morfinindsprøjtning, der vel kan mildne Smerterne en kort Tid, men ikke helbrede selve Sygdommen. Denne Mildnen kan i og for sig være god nok, men man kan ikke blive ved at staa paa dette Standpunkt, det bliver for dyrt. Selv om vi vedtage disse Forslag, ja, selv om vi havde vedtaget dem det første Aar, de kom frem, vilde Arbejdsløsheden komme igen hvert eneste Aar, ja, hvis man vilde være rigtig kritisk over for Forslagene, kunde man jo sige, at de snarere fremme end hemme Arbejdsløsheden, fordi de paa en Maade vanskeliggøre eller forhindre den naturlige Regulering af Arbejdskraften fra det ene Arbejdsfelt over i det andet. Naar Arbejderne kan faa sine Dagpenge, om end maaske kun i formindsket Maalestok, hvad enten han arbejder eller ej, taber han Lysten og Energien til at skaffe sig Arbejde. Nej, skal der gøres noget virkeligt, som skal hjælpe, maa man se at angribe Ondet i sin Rod, saa maa man se at finde de indirekte Aarsager til Arbejdsløsheden, til, at Tilbudet af Arbejdskraft er blevet større end Efterspørgselen. Ja, kan man finde disse Aarsager og fjerne dem, ville Virkningerne høre op af sig selv.

Hvilke disse Aarsager ere, er der jo meget delte Meninger om. Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (J. Jensen) udtalte kort og fyndigt i Fjor, at Arbejdsløsheden simpelt var en Frugt af Privatkapitalismen og Frikonkurrencen. Han glemte imidlertid at bevise Rigtigheden af denne Paastand. Jeg tror ikke, det er deri, det stikker. Privatkapitalismen er jo langt ældre end f. Eks. hele Storingen. Den gaar saa langt tilbage i Tiden, som Historien overhovedet gaar tilbage. Den hersker hele Verden over den Dag i Dag — jeg kender i hvert Fald intet Sted, hvor den er afskaffet — og det er under denne Privatkapitalisme, at den danske Industri har taget det mægtige Opsving, den har taget i de sidste 20 Aar, et Opsving, som jeg tror næsten ikke har noget Sidestykke i noget andet Land. Det er under den selvsamme Privatkapitalisme, at Udviklingen inden for Industrien er gaaet i Staa og er i Tilbagegang. Deraf følger med logisk Nødvendighed, at det er ikke Privatkapitalismen, der er det afgørende, men at der maa være andre Aarsager, andre stærke Kræfter, som gribe afgørende ind og drive Udviklingen af vor Industri op eller ned, frem eller tilbage. Det samme gælder omtrent om Frikon-